

виждало. Всѣко парче хлѣбъ се обърнало на единъ конь, а паритѣ на златни гриви.

Завело ги момчето на царя. И той се очудилъ, като ги видѣлъ. Толкова били хубави. Оженило се момчето за царската дъщеря и, когато отишло да доведе майка си, тя била вече здрава.

Станалъ голѣмъ празникъ. Всички седѣли около царската трапеза, яли и пили, а щурецътъ кацналъ на рамото на момчето и цѣла нощъ свирилъ и ги веселилъ съ чуднитѣ си пѣсни.

Емиль Кораловъ.

ЧУДЕНЪ РИСУВАЧЪ

Дѣдо Мразъ и тая нощъ
Не е спалъ,
По прозорцитѣ цвѣтя е
Рисувалъ.

И какви цвѣтя чудесни
Отъ кристалъ!
Де ли ги е тоя майсторъ
Видялъ?

Де ли растатъ тѣзъ цвѣтя
Чудати?
Въ царството на приказки ли
Непознати?

Или полюсътъ на северъ
Тѣ красятъ
И по леднитѣ поля тамъ
Тѣ растатъ!

Елинъ Пелинъ

СЛѢПАТА ЦАРКИНЯ

(Продължение отъ IV книжка)

Козарьтъ стигналъ при царския дворецъ. Той дочакалъ когато всички си отпочивали и крадешкомъ се приближилъ до вратата съ златната решетка, кждето царкинята обичала тѣй много да се разхожда.

Той не чакалъ дълго. Изъ задъ хресталака се появила царкинята. Тя му се видѣла още по-хубава. Тя бавно се приближавала съ тжжно наведена глава, допрѣла се до решетката и тихо проговорила:

— Боже, нима презъ цѣлия си животъ ще остана слѣпа? Козарьтъ се приближилъ и ѝ заговорилъ:

— Ако искашъ, азъ ще ти върна свѣтлината на очитѣ!

Щаркинята се уплашила и извикала:

— Кой си ти?

— Нима не познавашъ гласа ми? — запиталъ козарьтъ. — Азъ съмъ сжщия козаръ, който те доведе тукъ, когато се бѣше изгубила въ гората.